

Iadul, pedeapsa lui Dumnezeu și ospiciile lumii

2 octombrie 2004

Gili Cârstea

Lumea creștină, călăuzită de prestigioșii ei savanți și cărturari cu cele mai late filacterii, crede în, și predică despre, iazul de foc – un loc în care opozanții lui Dumnezeu, oameni și demoni, vor arde la infinit fără să se consume, devenind astfel sursa ideală de combustibil pe care energeticienii de azi o caută în zadar.

O scumpă doamnă, prețuită printre noi, își povestește experiența atunci când a luat contact cu această învățătură creștină, „clar” prezentată în Biblie.

Ea spune că, în tinerețe, era foarte sensibilă față de suferință, poate și pentru că a fost victima unor violențe fără rost. Nu suporta să producă suferință vreunei creaturi. Dar când a aflat că Dumnezeu găsește plăcere în chinuirea făpturilor Sale, un zid gros de întuneric s-a așezat între ea și Creatorul ei.

„Când am înțeles că Ziditorul universului va arunca în iad pe păcătoși, spre a-i arde acolo de-a lungul veșniciei, inima mea s-a strâns de frică, disperată la gândul că o ființă atât de crudă și tiranică s-ar coborî vreodată să mă salveze pe mine din păcat. M-am gândit că soarta mea va fi soarta tuturor păcătoșilor, să îndur flăcările focului veșnic, care vor dura cât viața lui Dumnezeu. Această impresie a pătruns atât de adânc în mintea mea încât am crezut că îmi voi pierde mintea. Priveam la animale cu invidie, deoarece ele nu au suflet care să fie pedepsit după moarte. De multe ori mă gândeam că era mai bine să nu mă fi născut.

Întuneric beznă s-a lăsat peste mine, și se părea că nu există cale de ieși dintre umbre. Dacă mi-ar fi fost prezentat adevărul așa cum îl înțeleg acum, aș fi evitat multă suferință și perplexitate. Dacă s-ar fi vorbit mai mult despre dragostea lui Dumnezeu și mai puțin despre justiția Lui aspră, frumusețea și slava caracterului Său m-ar fi inspirat cu o profundă și zeloasă dragoste pentru Creatorul meu.

De atunci mă gândesc mereu că mulți alienați mintal internați în ospiciile noastre au ajuns acolo datorită aceluiași experiențe prin care am trecut eu. Conștiința lor a fost trezită de simțământul păcatului, iar credința lor slabă nu a îndrăznit să se prindă de făgăduința iertării lui Dumnezeu. Ei au ascultat descrieri ale iadului ortodox până când se părea că sângele a început să le înghețe în vene, iar memoria lor a fost imprimată de asemenea descrieri teribile. În somn sau treji, această imagine grozavă îi hăituia permanent, până când realitatea s-a pierdut în imaginație, văzând doar flăcările mistuitoare ale iadului și auzind doar urletele celor condamnați. Rațiunea s-a prăbușit, iar creierul a fost cuprins de fantezia sălbatică a cumplitului vis. Cei care predică doctrina iadului veșnic ar face bine să caute mai serios autoritatea pentru o asemenea credință crudă” (1T25).

Teologia noastră a scăpat de himerele unui iad lung, și confruntăm deschis autoritatea marilor teologi creștini, arătându-le că citeșc Scriptura complet greșit la acest subiect. Sigur, versetele există acolo - noi le spunem doar că ei le interpretează greșit. Ei răspund că stau tare la învățătura Bibliei.

Teologia adventistă a renunțat la iadul veșnic, dar păstrează cu ambiție de bulldog dresat doctrina unui iad scurt. Savanții noștri învață, iar pastorii predică în biserica mondială, că focul final este opera lui Dumnezeu de pedepsire a păcătoșilor incurabili, și că există o cotă de căldură pentru faptele fiecăruia, funcție de gradul de rezistență la solia harului lui Hristos. Ei spun că Dumnezeu este îndreptățit să extermine pe opozanți, și o va face fără nici o rețineră, acum, sau după o mie de ani.

Câțiva din popor le spun că, deși versetele sunt acolo, ei le interpretează greșit. Ei răspund că stau tare la învățătura Bibliei.

Între timp, omenirea devine un mare ospiciu, peste care negura necunoașterii lui Dumnezeu se îngroașă, direct proporțional cu subțierea stratului de ozon. Dar când vom muri de propria noastră nebunie va fi prea târziu să mai recunoaștem că Dumnezeu nu omoară pe nimeni. Prea târziu, sau inutil.
